

GESPREKSTIPS VOOR PRATEN MET KLEINTJES

Kat is absoluut een goede, zorgzame, betrokken ouder. Toch worden de kleintjes in eerste instantie een beetje kregelig als ze hen probeert te helpen. Wat ze zegt is feitelijk waar. Miep hoeft niet bang te zijn, Mop zou beter kunnen uitkijken en Bollie kan meer dan ze denkt. Ferdinand doet altijd al zijn uiterste best en kan dus niet nog harder proberen. Ze zouden hun problemen liever niet hebben en zouden het dus ook oplossen als even gemakkelijk gezegd als gedaan was. Gelukkig kunnen de vier kleintjes goed uitleggen wat ze voelen en denken. Anders was er misschien geen boek geweest. Niet alle kinderen hebben de woorden om hierover te vertellen.

Wat hun gevoel ook is, het is fijn voor het kind als het er gewoon mag zijn. Wat Kat ook kan zeggen is:

‘Je kruipt dicht bij mij. Je bent bang, he? Dat is heel normaal. We wandelen samen, zou het je helpen om dicht bij mij te blijven?’

‘Je aarzelt. Vind je het spannend om op het muurtje te springen? Dat is ook best spannend. Zal ik je helpen of heb je liever dat ik juist niet kijk?’

Op deze manier geeft ze erkenning aan het gevoel. Het mag er ook gewoon zijn. Wanneer een gevoel mag gevoeld worden, komt er vanzelf meer rust op.

Kat probeert het ook niet weg te nemen of te sussen, daarmee zou ze Miep of Bollie de boodschap geven dat ze zelf niet sterk genoeg zijn om er iets aan te doen. Of dat hun gevoel niet juist is. Ze neemt het niet over. Ze stelt een oplossing voor. Het kleintje kan nu ja of nee zeggen. Zo houdt het meer de controle over hoe het ermee omgaat. Dit versterkt. En soms is er geen oplossing en is het alleen maar superlastig, oneerlijk of heel erg. Dan kan en hoeft er niets opgelost te worden en dan mag het zijn wat het is.

Wat heel goed werkt, en superspannend is om te doen als ouder, is aanwezig zijn en zwijgen. Stel dat je kind huilt, kan je zeggen: 'Wat een groot verdriet.' Je kind vastnemen en zwijgen. Vaak komt het verhaal dan vanzelf tussen de huilbuien door.

Stel dat je kind met iets zit of boos is, ga dan bewegen samen. Een bal heen en weer gooien, springen op de trampoline, blokje rond wandelen. Je kan dan zeggen:

'Er zit precies iets te wringen?' of 'Iets heeft je boos gemaakt...'

En dan zwijgen.

Samen blijven bewegen en zwijgen. De kans is groot dat ze dan vanzelf beginnen vertellen.

In het kort:

- **Zeg wat je letterlijk ziet gebeuren.**
- **Bevestig dat je ziet wat je kind voelt. Best met een vraag want je bent nooit helemaal zeker.**
- **Normaliseer het. Maak het niet groter dan het is.**
- **Vraag wat kan helpen of stel een oplossing voor.**

En tot slot, vertrouw op je gevoel. Er wordt veel gezegd en geschreven over ouder zijn en opvoeden. Jij kent jezelf en je kind het best. Hulp zoeken is prima natuurlijk. Daarna voelen of de tips passen bij jullie. Dat beslis je helemaal zelf. Vertrouw op je gevoel. We kunnen het allemaal maar zo goed mogelijk doen. Dat is genoeg.

